

en Kredit under Statens Garanti paa 40 Mill. Dollars som Valutareserve. Men foruden denne Valutakredit havde jo Nationalbanken i Forvejen den saakaldte Kursegaliseringssfond, og det var altsaa i Virkeligheden ret store Beløb, der i Kraft af disse Bestemmelser blev stillet til Raadighed for Nationalbanken. Derfor tror jeg ogsaa, det er fuldkommen urigtigt, naar det ærede Medlem, der talte for de Konservative, vilde paastaa, at den Lov, vi vedtog i Fjor, ikke havde haft nogen Indflydelse paa den Valutakurs, vi har i dette Øjeblik. Jeg tror, den baade indirekte og direkte har været i høj Grad afgørende for, at vi i Øjeblikket staar med en Kurs af omkring 90. Men medens Kronen efter den Ordning, denne Lov fastlagde, i Dag skulde staa i 68, svinger den nu omkring 90. Nu er jo Forholdet det, at den Stabilitet, man har krævet, særlig fra Forretningslivets Side, som jeg sagde, ikke etableres i Kraft af dette Lovforslag. Det, der sker ved dette Lovforslag, er kun, som det blev sagt af en anden æret Taler, at man fastsætter en ny Bundkurs, en Kurs ved 90, med Tilladelse til visse Udsving, saaledes som det baade er praktisk og nødvendigt at gøre det. Endvidere stilles der, ligesom ved Loven i Fjor, visse Midler til Raadighed for Nationalbanken til Gennemførelse af det Formaal, der indeholdes i Loven. Forslaget — eller den Ændring, som foreslaas, for det er jo i Virkeligheden kun en Ændring, her er Tale om — fortsætter altsaa den Linie, der blev lagt ved Loven i Fjor, og det forekommer mig da lidt inkonsekvent af de Konservative at sige: Loven i Fjor betød i Virkeligheden ingenting, men denne Lov er en direkte Fortsættelse af den, og den stemmer vi for.

Nu vil jeg tro, og det fremgaar for øvrigt ogsaa af de Bemærkninger, der er fremsat her i Dag, at man hurtigt kan naa til Vedtagelse af Lovforslaget her i Tinget. Der findes ingen nye Principper i det. Det, man har beskæftiget sig med, er jo det, som beskæftiger en stor Del af Befolkningen i Øjeblikket: Kronens større eller mindre Værdi. Jeg havde for mit Vedkommende troet, at man ikke skulde have været inde paa Spørgsmaalet om Kronens større eller mindre Værdi, men jeg kan dog ikke nægte, at jeg efter de Bemærkninger, der er fremskomet, føler Trang til at fremsætte et Par Bemærkninger ogsaa om dette Forhold. Der var en æret Taler, der sagde, at det var ikke et politisk Spørgsmaal, og dette er for saa vidt rigtigt, som der findes Nedskærings-tilhængere og Paritilhængere indenfor alle Partier. Maa jeg for Resten sige, at naar

man særlig har villet hæfte Betegnelsen Nedskæringsmænd paa os i det radikale Venstre, som mener, at Nedskæring er det rigtige, saa er det en noget misvisende Betegnelse. Thi Nedskæringen har jo fundet Sted for lang Tid siden; man har ikke bestilt andet fra 1919 til 1924 end at nedskære Kronen. Det er Nationalbanken, der, støttet af en stærk politisk Magt her i Landet, har besørget denne Nedskæring, og derfor er i Virkeligheden Nedskæringsfolkene dem, der i dette Øjeblik kræver Kronen sat op i Pari. Jeg tror, at naar man i Øjeblikket i saa høj Grad beklager, at vi var naaet til en saa lav Krone, en syg Krone, saa glemmer man, at det var, fordi man paa et givet Tidspunkt havde glemt at tage sine Forholdsregler. Der er et gammelt Ord, der siger, at det er bedre at forebygge end at helbrede, men man har i Virkeligheden glemt at foretage de forebyggende Foranstaltninger, og det er netop derfor, vi staar, som vi gør i dette Øjeblik. Under Krigen havde vi forskellige Restriktioner; og disse Restriktioner førtes der en meget ivrig Kamp mod fra visse Sider. Der agiteredes i stor Udstrækning imod dem, og en skønne Dag skete der det, at man i Frihedens hellige Navn aabnede Inflationens Sluser og lod dens Velsignelser flyde ud over Befolkningen. Et af de praktiske Resultater blev den lave Krone. Den hilstes med Tilfredshed af enkelte. Der var ledende Mænd indenfor Partiet Venstre, som erklærede, at den kom til os som en god Ven. Nu synes man at have taget Afsked med den gode Ven. I Almindelighed er det ikke rart at tage Afsked med gode Venner, men saadan ligger Forholdet i Øjeblikket. Jeg synes, det er en underlig Skæbnens Ironi, der har ramt Venstre, at medens man tidligere i Virkeligheden ansaa den syge, den lave Krone for en god Ven, bebrejder man nu os andre, at vi ikke vil være med til at sætte Kronen saa højt op og derigennem forvolde de Ulykker, vi mener, det fører med sig.

Hvad er da Grundlaget for denne ændrede Stilling? Jeg tror, det i stor Udstrækning er et psykologisk Fænomen. Den højtærede Minister brugte for i sin Tale Udtrykket den ærlige Krone, og dette Udtryk er anvendt Gang paa Gang rundt omkring paa Møder og her paa Rigsdagen. Maa jeg for Resten i denne Forbindelse sige, at det forekommer mig, den højtærede Erhvervsminister gjorde sig skyldig i en Inkonsekvens, naar han ved en Lejlighed som denne talte om, at ved den ærlige Krone maa forstås Kronen i Pari, altsaa den gamle Parikurs, men desuagtet er gaaet